

Diversi Tractatvs

Coloniae Agrippinae, 1629

Dispytatio XXIII. Quæ sunt motiua, ac causæ, ob quas dæmones
ingrediantur humana corpora?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61359)

malis, ac denique hic vire, hic seca, vt in æternum parcas: sed obnixè obsecro ne me tradas in potestatem inimicorum meorum læuissimorum, nempe dæmonum: quia si David pertimescebat plus quam cætera mala incidere in manus inimicorum suorum, hominum scilicet: ego hominaculus plus timere debeo incidere in manus dæmonum: melius namque mihi erit incidere in manus tuas: quia tu Deus meus, & Dominus meus es: cuius misericordiarum non est numerus.

10 Quæstioni igitur respondeo, non licere, seclusa reuelatione, à Deo petere dæmonis inhabitantis vexationem. Probatum argumento facto in oppositum. Et ad ea quæ in initio disputationis proposui, respondetur, non licere à Deo petere illud pænæ malum, quod secum affert regulariter actiones quæ ex obiecto peccata sunt: vt probatur argumento facto in oppositum, tale malum pænæ est obsessio dæmonum.

Ad confirmationem respondetur illos viros iustos, qui postularunt sibi eam calamitatem, habuisse reuelationem, se nullas actiones, quæ ex obiecto peccata essent, passuros, alias non esset licita eorum postulatio. Secundo respondetur: fortassis eum eremitam; & si qui fuerint alij, talis cladis postulatorem, habuisse zelum Dei, sed non secundum scientiam.

DISPUTATIO XXIII.

Quæ sunt motiua, ac cause, ob quas dæmones ingrediantur humana corpora?

Dæmonia magnopere cupere ingredi corpora hominum nullus dubitabit audiens Euangelica eloquia narrantia, voces ac clamores dæmoniorum ad Christum Dominum effulos, simul & precantium ne se expelleret ab obsessis, Quid nobis & tibi Iesu? ante tempus venisti torquere nos. Matth. 8. Lucæ 8. & Marc. 1. *Matth. 8. Luc. 8. Marc.* Quæ autem motiua aut fines in hoc ingressu habeant, indagandum est: potissime autem mouentur ex odio, quo erga homines flagrant. Cur? quia Deum impense oderunt, ac proinde odio habent homines, quos Deus diligere certo sciunt.

Secundo, quia inuidia erga homines tabescunt: tum quia vident Dei filium neglecta natura angelica, naturam humanam in vnitrate suppositi assumpsisse, ac nobilitasse, & super cælos ac super omnes Angelos euexisse: tum quia vident homines Dei munificentia, præsentia Dei frui, ac in sedibus, à quibus deiectioni ipsi sunt, collocari: quibus omnibus ipsi perpetuò carebunt. Ex hoc teterrimo odio erga hominum genus frementes circumueunt, quærentes quem deuorent, quem in peccatum pertrahant, atque in infernum detrudant, quem etiam vexent, maximè illa formidabili vexatio.

tionem, quæ ab eis infertur corporibus, quæ permittuntur intrare ut affligant. *Tertium motuum* dæmones valde inclinans ad homines ingrediendos & torquendos ut in homines quasi quoddam imperium exercent: natura sua excellentiæ sunt appetentissimi & hominibus dominari: cuius dominatus crudelissimi effigiem in nullo alio sensibilius videre licet, quàm in arreptitijs vexandis, volutandis, actorquendis, ob idque ingressum in eorum corpora tantopere cupiunt. *Quartum motuum* ut adorentur, & pro Dijs habeantur ab ipsis obsessis deprecantibus ut illos libertate & sanctitate donent. Hoc motuum radicata fide apud Christianos, nullius momenti est, inualuit vero antiquitus apud Paganos. Qui ut refert Abulensis videntes se à dæmonibus affligi, sacrificia, & diuinos honores eis obtulerunt, ut his placati à lachrymabili clade cessarent.

Abulensis.

12

Ex dictis colligitur dæmones non appetere ingressum in corpora Brutorum, quia erga ea nec odio neque inuidia flagrant: & experientia agnoscitur perpauca bruta à dæmonibus inhabitari. Quod si quandoque id contingat ut in serpente, qui decepit Euam, & in grege porcorum Matth. 8. ralis ingressus à malis spiritibus non ordinatur ad vexanda bruta; sed ad nocendum hominibus, quatenus ad homines pertinent, vel vel ad decipiendos eosdem. Fortasse id intendebat dæmon ingressus

Matth. 8.

psittacum, qui erat in delitijs cuiusdam summo Præsuli ob egregiam imitationem humanarum vocum: cui psittaco cum semel Pontifex diceret: Quid cogitas? respondit psittacus, cogitavi dies antiquos, & annos æternos in mente habui. Quibus auditis expauit Præsul, animaduertens eam responsionem non posse esse nisi à dæmone inhabitante: & statim iussit psittacum suffocari.

DISPUTATIO XXIV.

An dæmones aliquam lætitiã, vel gaudium, aut aliquod pœnarum leuamen percipiant ex ingressu in hominum corpora?

ET videtur vera pars affirmatiua. Primo ex his, quæ nuper dicebamus, eos scilicet maximè cupere huiusmodi ingressum propter odium, liuorem, ac inuidiam erga hominum genus. Sed ad consequutionem rerum desideratarum, maximè in nocumentum inimicorum, necessario sequitur lætitiã, ac delectatio: ergo valde lætantur ob ingressum in hominum corpora. Confirmatur ex Patribus, qui sæpe asserunt dæmones gaudere de malis nostris, specialiter August. in soliloquijs, sic ait: Quoties à bono deuiamus, diabolum lætificamus. Et idem ait libro de Genesi contra Manichæos cap. 17. & Diui Thom. 1. p. qu. 64. artic. 3. ad 1. dicit. Non esse inconueniens dæmones dolere de vno, scilicet de

12

Augustin.

D. Thom.

T amif.